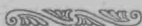

Otrok je popolnoma odprl svoje oči in je gledal v angelovo veličastno, veselo obličje — in tisti hip sta že bila v nebesih, kjer je vladalo samo veselje in blaženost.

Bog je pritisnil otroka na svoje srce, in otrok je dobil peroti in je odletel z angelom.

In Bog je pritisnil vse cvetke na svoje srce, revno uvelo poljsko cvetko, pa je poljubil, da je dobila glas in je pela z angeli, ki so trepetali okrog Boga. Nekateri čisto blizu, drugi okrog teh v velikih krogih. In vsi so peli, majhni in veliki, z dobrim otrokom vred in tudi revna poljska cvetica je pela, ki je bila uvela ležala na ozki, temni ulici.

Bogdan Selimir.

Trije gozdarji.

Prí povedka. Napisal A. Vladimirjev.

Sešli so se nekoč v gozdu trije gozdarji in so postali kmalu dobri prijatelji. Podirali so mogočne hraste in vitke smreke ter prepevali vesele pesmi. Potrebovali niso mnogo; bili so zadovoljni s kosom kruha in z kozarcem vode. Vesel smeh in njih okrogle pesmi so se razlegale po obširnem, šumečem gozdu od ranega jutra do poznega večera.

Pa je minila pomlad, poslovilo se je poletje, odšla jesen ter nastopila zima. Pritisnil je hud mraz in mrzla burja je stresala zasnežene vrhove stoletnih dreves. Pa tudi zima ni vzela drvarjem veselja in zadovoljnosti — petje in smeh se je razlegalo po gozdu kot prej.

Prigodilo se je pa nekega dne, ko so zadovoljni drvarji pravkar použili svoje borno kosilo in odmolili zahvalno molitev, da je stopila k njim stara, siromašno oblečena ženska.

»Ljudje božji,« jih je nagovorila, »strašno me zebe. Pomagajte mi, da ne zmrznem. Dajte mi malo drv, da si zakurim izbico.«

Dobrim drvarjem se je starka zasmilila in naložili so ji drv, kolikor jih je mogla nesti.

»Tri naročaje imam dovolj,« je dejala starka in vzela od vsakega drvarja en naročaj ter se jim zahvaljevala s solzami v očeh. Možem se je reva smilila in silili so jo, naj vzame več, toda ni hotela.

»Mnogo bolj kot vaš dar me veseli vaše usmiljenje in vaša ljubezen do mene,« je dejala. »Jaz sem potomka kralja Salomona, tistega modrega vladarja, ki je imel vse zaklade sveta: bogastvo, lepoto, srečo in moč. Ti zakladi so sedaj moji in ponudim vam jih kot plačilo za izkazano mi usmiljenje in ljubezen. Volite!«

Drvarji niso vedeli, ali slišijo prav. Pogledovali so se ter se suvali s komolci, hoteč se prepričati, če sanjajo ali kaj.

»No, odločite se!« je silila starka.

Ojunačil se je prvi in je rekel: »Daj, da sem kralj. Sluša in občuduje naj me ves svet.«

Starka molče odpre svojo torbo. Vzame iz nje krasno, z diamanti in biseri posejano kraljevo krono in jo dene drvarju na glavo. Takoj je bil mož predstavljen v najlepšo palačo sveta. Slušale so ga vojske, poklonit so se mu prišli knezi tujih deželâ. Rokodelci in trgovci so mu plačevali davek in mornarji so mu pošiljali najredkejše dragocenosti inozemstva. Končno se je poročil z najlepšo kraljicino sveta in živel z njo v srečnem zakonu mnogo, mnogo let.

Starka pa je rekla drugemu drvarju:

»Odloči se tudi ti! Glej, tvoj tovariš že uživa svojo srečo!«

»Daj, da sem učenjak, kakršnega še ni videl svet!« si je izvolil drugi drvar.

Skrivnostna starka je vzela molče iz torbe veliko učeno knjigo ter jo dala drvarju. Takoj je odšel v veliko votlino, polno knjig, različnih živali, zelišč in čudovitih kamenov. Poglobil se je mož v učenje in postal velik učenjak, kakršnega svet še ni imel. Odkrila mu je narava vse svoje skrivnosti in čuda.

Tretji drvar je pa sedel tiho in boječe na hlodu; žalosten je bil, da je izgubil oba tovariša. In rekla mu je starka:

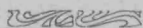
»Glej, tvoja tovariša se že veselita svoje sreče; odloči se tudi ti!«

Drvar se je nekaj časa premišljal, nato pa dejal:

»Dobra žena, daj mi — mojo mladost!«

Starka se je nasmehnila, pa vzela iz torbe belo lilijo in jo dala drvarju, rekoč: »Sin moj, izvolil si si najlepše in najboljše! Tvoja tovariša je preslepil blesk zlata in dragih kamenov ter napuh. In postala sta, kar sta hotela. Ti si si pa izvolil oni zlati upapolni čas, ko mine tako hitro, pa se ne povrne nikdar več. Uživati hočeš še enkrat svojo mladost. Rečem ti: Tudi tebi ne odidejo zakladi onih dveh, ako jo boš užival prav!«

In skrivnostna starka je izginila. Drvar pa se je izpremenil v dete in je užival zopet popolno, neskaljeno srečo mladosti.

Srečni Miha.

Drvar Miha je bil zelo malo obdarovan z minljivimi pozemskimi dobrotami. Toda navzlic siromaštvu ni manjkalo Mihi trdnega zaupanja v Boga in veselja do dela. Saj je imel dve krepki roki, s katerima si je zaslužil pri čvrstem zdravju toliko, da je mogel pošteno preživljati svojo, precej glavbroječo družino. Le ena skrb ga je jako, jako trla, namreč ta, kako bo z družino, če ga pokliče pred časom neizprosna smrt v večnost. »Bog bo že pomagal,« je bila vedno zadnja misel, ki je tolažila in osrčevala ubogega, skrbnega Miho. Dan na dan je korakal s težko sekiro na ramenih po delu. Sekal je ali drva v gozdu ali razkosaval mogočna debela pri premožnih vaščanih.

Nekega dne je stopil v službo pri nekem bogatem posestniku, da bi cepil les, ki je ležal v stari drvarnici, in ondi naj bi bil tudi razsekan v polena